

Bilthoven, 6 nov. 2011

Overdenking

Waar hoor je bij? Waar wil je bij horen?
Nog niet zo lang geleden- ging het er om òf je wel ergens bij wilde horen.
Nou, nee eigenlijk niet.
De tijd van de kerk was voor de meeste mensen passé.
Het vrije veld was alles-
Vooral op religieus en spiritueel gebied.
Een hele generatie jonge babyboomer stroomde de kerk uit.
Ik zoek het zelf wel uit. En vooral geen gemoraliseer.
Ik studeerde in die tijd theologie, jaren '70.
In mijn sociale omgeving- Amsterdam en Brussel moest ik ontzettend op mijn woorden letten.
Alsof zelfs vrienden erop uit waren je klem te zetten.
Die tijd van verzet en achterdocht is gelukkig voorbij.
Het puberale statement van- ik zoek het zelf wel uit- is door gegroeid naar een volwassen generatie van nieuwe solo religieuzen.
Velen van deze nieuwe spirituelen zochten elkaar toch weer op in groepen met een gemeenschappelijk belang.
Je wilt toch ergens bij horen, of niet soms?
Groei groepen, therapie groepen, meditatie groepen.
Studentenvereniging, sportverenigingen doen het weer goed na een lange periode van afbraak.

Een nieuwe wave kreeg mensen mee. Het is fijn om wel ergens bij te horen.
Samen wandelen, spiritueel of niet.
Samen zingen is helemaal hot.
Mensen zijn op zoek, naar elkaar en naar de zin van hun leven.
Mensen zijn op zoek ook naar nieuwe vormen, naar nieuwe rituelen om verdriet en verdriet een plaats te geven.
Mensen zijn op zoek naar een groter verband, waarin verdriet kan worden opgenomen.
Afgelopen woensdag was het Allerzielen.
Vanouds bij de katholieken de dag om de overledenen te herdenken.
Op Den en Rust, de begraafplaats hier niet ver vandaan, werd een bijeenkomst aangeboden. Met soep vooraf en koffie na.
1500 fakkels verlichtten alle paden in het donker.
Er was muziek en stilte.
Ik leidde de bijeenkomst met gedichten en een korte toespraak.
De zaal puilden uit. De mensen stonden tot buiten aan toe.
We hoorden die avond voor een kort moment even bij elkaar.
Het raakte me diep zoveel mensen overal vandaan bij elkaar te zien, ieder met eigen rouw en verdriet om het verlies van een geliefde.
Zomaar mensen onderweg op dat moment even samen thuis.

Waar wil je bij horen?
De strijd om een verblijfsvergunning voor de jonge Mauro werd de laatste dagen tot een onverkwikkelijke politieke zaak.
Mauro wil blijven; hij wil bij Nederland horen.

Nederland- het op twee na beste land om te wonen, volgens de laatste peilingen van de Human Development index van het VN- ontwikkelingsprogramma.
Wij zijn die gelukkigen die hier zo maar wonen en leven.
Daar wil je toch bij horen, als vluchteling, als vreemdeling die geen kant meer op kan.

We leven weliswaar over de top maar toch ...

Mensen willen weer ergens bij horen,
Ik denk ook aan de krantenkop- van een paar dagen geleden:
Occupy: kerk van de onvrede.
Beetje overdreven maar toch.
Ook in Amsterdam op de Dam krijgt deze internationale protest beweging tegen de ultieme rijken van onze samenleving een gezicht.
Met vragen als- waarom moet iemand een miljoen verdienen?
Zwaan kleef aan en mensen zoeken elkaar op,
studenten en daklozen, anarchisten en religieuzen.
Diepe onvrede over de ontwikkelingen in de maatschappij bindt hen samen.

Waarom wordt hier het label kerk aan verbonden, vraag ik mij af.
Ik heb daar geen goed antwoord op.
Het lijkt een verwijzing te zijn, misschien wel naar het allereerste begin.
Toen mensen, rijk en arm- vrije en slaaf- man en vrouw elkaar in de ogen kon kijken vanuit die ene liefdesbron- Jezus van Nazareth.
Dat bond hen samen.
Vanuit die kern- bron van licht- was ieder gelijkwaardig.
Vanuit die ene bron kon een kring gevormd worden.
Een kring rond brood en wijn als teken van verbondenheid met die Ene.
Vanuit die kring ontstond een warme gloed van inspiratie,
Aanstekelijk vuur van liefde en compassie met de ander.
Zo zelfs dat deze Jezus groepen verdacht werden, ze doen daar dingen die niet kunnen- wonderen en tekenen vanuit het krachten veld van de kring.
Energetisch middelpunt. – en ze werden vervolgd.

“Zij hadden alles gemeenschappelijk, en telkens waren er die hun bezit verkochten en het uitdeelden aan hen die er behoefte aan hadden.
Zij bleven bij elkaar braken het brood en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud van het hart”.
Daar wilde je bij horen, daar word je gezien en mag je zijn zoals je bent
Daar werd je zomaar opgenomen in de kring van liefde en zorg voor elkaar.
Zonder dogma's en regels. Het ging als een lopend vuurtje verder.
Die zijn er trouwens wel snel bijgekomen.
Pas toen ging het over zoiets als wat kerk is geworden.
Dat is een ander verhaal.

Waar wil je bijhoren?
Als jonge babyboomer, we waren toen nog geen soort op zich,
was ikzelf ook een kind van mijn tijd.
Ik stapte, toen nog jong, als dwarse puber uit de kerk.
En trok, ook geestelijk de wijde wereld in.
Ik wilde ook alles zelf uitzoeken.
Twintig jaar later legde ik weer aan nu in hartje Amsterdam.
Het was super progressief prot. Alles werd besproken en gedeeld.

Er was zelfs geen predikant voor aangesteld.
Want het ging om de gelijkwaardigheid in de gemeenschap,
terug naar het begin.
Ieder had zo zijn eigen gaven en eigen taken.
Ik voelde mij welkom en opgenomen.
Zo kwam ik terug, zij het aan de rand van de kerk.
Erin en erbuiten tegelijk; het bleek en bleef de plek die bij mij past.
Ik hoorde weer ergens bij. Ik hield van die plek, de Amstel kerk.
Het werd een brug naar mijn eigen toekomst als predikant.
Binnen en buiten de kerk tegelijk.

Wil je wel ergens bij horen?
Het tij is gekeerd.
De buitenwereld eist veel van ons, ook al staat Nederland nu dus op de 3^e plaats wereldwijd.
Superplek om in te wonen, die kleine delta aan de zee.
Een duiventil voor wie er thuis is.
Het beloofde land voor wie van buiten graag naar binnen wil.
Maar stuit op een haast onneembare vesting.
Geen oorlog, geen watersnood, geen honger en geweld.
Wat dat betreft kunnen we heel goed voor onszelf zorgen.

En toch die grote eenzaamheid, al die uitgeputte mensen die steun en opvang nodig hebben.
Die even geen loket hebben voor hun vragen, voor hun nood.
Die zijn er ook in onze eigen kring.
Waar wil je bij horen ?
We hebben niet alleen een dijk van een programma maar willen vooral ook een pleisterplaats zijn waar je kunt aanleggen.
Misschien voor even- misschien voorgoed.
Een herberg waar je welkom bent met al je vragen met al je pijn.
Die plek maken we samen met elkaar, wijzelf zijn die groep vrijbuiters, vrijdenkers, die anderen op wil nemen en steun wil geven voor onderweg.
De Woudkapel- een plaats van ontmoeting.
Een plek waar je welkom bent wie je ook bent waar je ook woont.

Een huis waar de deur openstaat,
waar zoekers en zieners hun hart kunnen warmen
en van een toekomst gaan dromen.
Waarin wat hen drijft tot herkenning gaat komen.
De vonk van de Geest in hun binnenste slaat.

Dit huis is een huis waar gemeenschap bestaat,
waar zangers en zeggers bijeen zijn gekomen.
Om uiting te geven aan waar zij van dromen.
Waardoor een beweging ontstaat die verder
Kan stromen,
die nooit meer door niemand zich inperken laat.

Margreet Poortstra.
Muziek Ton Lówenthal.

